

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Weemoedige en toch heerlijke Sint-Sylvester-avond!

Wat hebt-ge voor enkele momenten ons al de weelde, maar ook al de ellenden van het jaar 1891 herinnerd!

Het is mij altijd blij te moe, als ik op Sint-Sylvester-avond bij goede vrienden een oogenblik mag komen keuvelen. Neef Brandt tracteert sedert jaren op kastanjes en dampenden punch, en als verwend vrijgezel heb ik altijd op Oudejaarsavond mijn plaatsje aan den gastvrijen disch van neef Brandt. Het is niet om de tafel, niet om de kastanjes, of om den punch, maar ik zou zoo'n Sint-Sylvester-avond ontheiligd achten, als ik niet een oogenblik vriendschappelijk had gekeuveld met mijne eenige bloedverwanten, neef en nicht Brandt.

Op zulk een avond ontmoet ik alleen een paar goedmoedige oude tantes, met geelgrijze hairtjes — heel magertjes aan het voorhoofd gesmeerd — met tranende oogen en hooge ruggen. Hoe pijnlijk mijn mooiheidsgevoel daaronder moge lijden, ik vind ruime vergoeding door de vriendelijke ontvangst van mijne lieve nicht Betsy Brandt.

Een bachelor over de vijftig heeft niets verkwikkenders op de wereld dan een nichtje van bij de dertig, die belang stelt in zijne dagelijksche zorg — de Letterkunde. Ik ging daarom met een vroolijk hart op Sint-Sylvester-avond naar de mij altijd zoo vriendelijk wenkende woning van mijn neef Brandt. De beide oude tantetjes waren er al, en praatten op een slepend familiaar toontje over alles.

't Was er recht gezellig. Neef schudde mij zoo voorkomend de hand, als alleen op een Oudejaarsavond te pas komt. Hij schoof eigenhandig den mooisten leunstoel bij den haard, en Betsy beantwoordde mijn handdruk met zulk eene kameraadschappelijke hartelijkheid, dat het mij plotseling scheen of de twee hooge lampen met rooskleurige kappen helderder brandden dan ooit te voren.

Betsy zag er, als altijd, uit om te stelen met haar keurs van roodbruin fluweel, en haar glimlach, die mij altijd op nieuw treft, als ik haar in geen acht dagen gezien heb. Wij zaten allen zeer gezellig om de theetafel. Neef Brandt had op een tafeltje, terzijde aangeschoven, een stapel prachtwerken gelegd, met het kennelijk doel er dien avond wat over te babbelen. De tantetjes keuvelden maar altijd door zonder zich om mijne komst te bekommeren. Betsy schenkt geurigen thee — en de groote witte huispoes, die mij zeer goed kent, omdat ik haar altijd eene kleine versnapering toestop, komt naast mij zitten bij den haard, en kijkt met psychologische kalmte in het helder knappende haardvuur.

— „Amice!” — sprak neef Brandt — „Ik heb een verzoek aan je. Kijk eens! Ken je dit?”

Hij nam een vrij lijvig foliodeel van het zijtafeltje. Ik las het titelblad: